

"...

I- İPTAL İSTEMİNİN GEREKÇESİ

Dava dilekçesinin gerekçe bölümü şöyledir:

"A- Genel olarak

İptali istenen Kanun ile; genel olarak bu kanunun yürürlüğe girdiği tarih itibariyle, vadesi geldiği halde ödenmemiş olan ya da ödeme süresi henüz geçmemiş bulunan veya asılları kısmen ya da tamamen ödenmiş bulunan yahut bir vergi aslına bağlı olmaksızın kesilmiş olup halen ödenmemiş olan; vergi, resim ve harçların tamamı ile bu alacak asıllarına isabet eden gecikme zammı, gecikme faizi ve vergi cezalarının ayrı ayrı % 30'unun dört eşit taksitte Nisan, Haziran, Ağustos, Ekim 1992 ayları sonuna kadar ödenmesi ve ihtilaf yaratılmaması, yaratılmış ihtilaflardan vazgeçilmesi şartıyla kalan % 70'inin tahsilinden vazgeçilmektedir.

Kanunun gerekçesinde; yapılan düzenlemelerle;

"Vergi dairelerinde birikmiş takipli dosyalarla, yargı safhasındaki ihtilaflı dosya sayılarının azaltılması, mükelleflerce ödenmemiş vergi borçlarının asıllarının tamamı ile ceza, zam ve faizlerinin bir kısmının ödenmesi suretiyle borçlarının tasfiyesinin sağlanması"nın,

"Vergi, resim ve harçların sürelerinde ödenmemesi nedeniyle uygulanan gecikme zammı ve faizlerinin; her yılbaşı itibariyle, doğmalarına neden olan alacak aslı addolunarak bunlara da gecikme zammı uygulanması işleminin yeni bir müessese olması, mükelleflerce henüz tam olarak intibak edilmemesi sebepleriyle, bu kanun kapsamına giren gecikme zammı ve gecikme faizlerinin, anılan asla dönüşme hükümleri dikkate alınmadan hesaplanması"nın,

"Çeşitli kamu gelirleri tahsilatının hızlandırılmasının sağlanması, tahsili sürüncemede kalan ve ihtilaflı halde bulunan alacakların hazineye bir an önce intikalinin sağlanması"nın,

"Kanunun bir bütünlük içinde ele alınmasını sağlamak üzere inceleme ve takdir safhasında dosyası bulunan mükelleflerin de madde hükmünden faydalanmalarına imkan sağlanması"nın, amaçlandığı ifade olunmaktadır.

Ayrıca gerekçede; "yıllık beyanname ile beyan edilen kazançlarını tam ve doğru beyan edememiş bulunan mükelleflere, beyan dışı kalmış kazançlarını, herhangi bir ceza uygulamasına maruz kalmaksızın beyan etme ve matrah artırımında bulunma imkanının" da sağlanmasının amaçlandığı belirtilmektedir.

Düzenlemede ayrıca Katma Değer Vergisi mükellefleri ile Kurumlar Vergisinden müstesna kurum kazançları nedeniyle verilen muhtasar beyannamelerle beyan olunan matrahların vergileri de kapsama dahil edilmektedir. Bu arada kapsam içerisinde belirli koşullarla trafik para cezaları, belli bir sınırı aşmayan diğer para cezaları ile yine belli bir miktarı aşmayan tüm Kamu alacakları, ecrimisil alacakları ile Vergi Usul Kanununda öngörülen işyeri kapatma cezası, kaçakçılık ve kaçakçılığa teşebbüs cezaları ile vergi borcu nedeniyle karşılıksız çek düzenleme hallerinin de belli şart ve usullerle yer aldığı görülmektedir.

Bilindiği üzere vergi; Kamu giderlerini karşılamak üzere Devletin tek taraflı olarak ve vergileme yetkisine dayanarak, kişilerin, mal ve muamelelerinden aldığı ekonomik bir değerdir.

Çağdaş anlamıyla, vergi müessesesi Devletle birey arasında, usulüne uygun olarak kurulmuş hukuk kuralları ile düzenlenen mali bir ilişki kurmaktadır.

Anayasamızın "Vergi Ödevi" başlığını taşıyan 73. maddesi; "Herkes, kamu giderlerini karşılamak üzere, mali gücüne göre, vergi ödemekle yükümlüdür. Vergi yükümünün adaletli ve dengeli dağılım, maliye politikasının sosyal amacıdır." hükmünü öngörmektedir.

Yüce Mahkemenizin Esas 1989/6, Karar 1989/42, Gün 7.11.1989 Sayılı Kararında ifade edildiği üzere; "Yasal düzenlemelerin Cumhuriyetin temel niteliklerinden birisi olan "Hukuk Devleti" ilkesine uygun olması kaçınılmaz bir zorunluluktur. Yönetilenlere, en güçlü, en etkin ve en kapsamlı biçimde hukuksal güvenceyi sağlayan "Hukuk Devleti", tüm devlet organlarının eylem ve işlemlerinin hukuka uygunluğunu başlıca geçerlik koşulu sayarak insan hakları, temel haklar ve özgürlükler yönünden anayasal ilkeler düzeyine ulaşmış kurallara dayanır.

Hukukun üstünlüğünü, toplumsal barış ve ulusal dayanışmayı amaçlayan, Anayasanın öncelik ve bağlayıcılığını gözetmeyen, hukukun evrensel kurallarına saygılı olmayan, adaletli bir düzeni gerçekleştirilmeyen, kişilere değer vermeyen çağdaş kurum ve kurallarla uyum sağlamayan Devletin, "Hukuk Devleti" olduğundan söz edilemez. Yetkilerle güçlendirilen Devlet, vergilendirme konusunda gerekli düzenlemeleri gerçekleştirirken de hak ve özgürlükleri özenle koruyacak, devlete kaynak sağlamak amacıyla hukuksal ilkelerin yıpranıp yıkılmasına duyarsız kalmayacaktır. Gelir elde edilmesi amacıyla hukuk devleti niteliklerinden vazgeçilemez.

Anayasa'nın 2. maddesi, Türkiye Cumhuriyeti'nin sadece "Hukuk Devleti" değil, aynı zamanda, "Sosyal Devlet" olduğunu belirlemiştir. "Hukuk Devleti"nin ileri aşaması, bu ilke ile sağlanır. Bu ilke, bireyin doğuştan sahip olduğu onurlu bir yaşam sürdürme, maddi ve manevi varlığını bu yönde geliştirme hak ve yetkisinin kullanılmasına Devletin, sosyal adalet gereklerince olanak sağlamak yükümlülüğünü içerir. Sosyal Devletin temel amaç ve görevleri, sosyal adaletin, sosyal refahın ve sosyal güvenliğin sağlanmasıdır."

Yine Yüce Mahkemeniz bir kararında da "Sosyal Hukuk Devleti"ni şöyle tanımlamaktadır;

"İnsan hak ve hürriyetlerine saygı gösteren, ferdin huzur ve refahını gerçekleştiren ve teminat altına alan, kişi ile toplum arasında denge kuran, emek ve sermaye ilişkilerini dengeli olarak düzenleyen, özel teşebbüsün güvenlik ve kararlılık içerisinde çalışmasını sağlayan, çalışanların insanca yaşaması ve çalışma hayatının kararlılık içinde gelişmesi için sosyal, iktisadi ve mali tedbirler alarak çalışanları koruyan, işsizliği önleyici, milli gelirin adalete uygun biçimde dağılmasını sağlayıcı tedbirleri alan, adaletli bir hukuk devleti kuran ve bunu devam ettirmeye kendini yükümlü sayan hukuka bağlı, kararlılık içinde ve gerçekçi bir özgürlük rejimini uygulayan Devlet "Sosyal Hukuk Devleti"dir.

Devlet vergi koyarken, vergiyi kaldırırken, vergiyi değiştirirken "Sosyal Hukuk Devleti"nin tanımında ifade edilen unsurları dikkate alacak ve bu unsurlara ters düşmeyecektir. Zira sosyal ve ekonomik haklar dışında kalan diğer hak ve özgürlüklerin de vergi düzenlemelerinden etkilenerek yönleri bulunmaktadır. Genelde, Devlet gelir ve giderlerinin sözkonusu olduğu her alanda vergi ilişkisi doğal bir sorundur. Vergi düzenlemeleri hemen hemen tüm hak ve özgürlükleri ilgilendirip, sosyal hayatı etkileyen yasama işlemleridir.

Anayasamızın yukarıda bahsi geçen 73. maddesinin öngördüğü "Mali güce göre vergilendirme" ilkesi, "Sosyal devlet" telakkisinin vergi adaleti ile ilgili ilkesidir. Zira ancak bu ilkeye uyulmakla vergi yükünün adil ve dengeli dağılımı sağlanabilir.

Anayasamızda ifadesini bulan "Mali güce göre vergi" esası, az kazananın az, çok kazananın çok vergi alınmasını gerektiren bir ilkedir.

İptalini istemekte olduğumuz Kanun, ileride maddelerinin üzerinde ayrıntılı bir biçimde arz ve izah edeceğimiz şekilde Anayasamıza, genel hukuk kurallarına, "Hukuk Devleti" ve "Sosyal Devlet"e olan güveni sarsacak, vergi ahlâkını bozacak, mükelleflerde periyodik af beklentisine yol açacak, vergi denetimini zedeleyecek ve vergi cezalarının caydırıcı etkinliğini azaltacak sonuçlara neden olacak, yükümlülerde huzursuzluk yaratacaktır.

Anayasanın öncelik, üstünlük ve bağlayıcılığını gözetmeyen, hukukun evrensel kurallarına saygılı olmayan Devletin "Hukuk Devleti" olduğundan söz edilemez.

Masum gerekçelerin ardında, üçüncü şahıslardan tahsil edilip, vergi dairelerine yatırılması gereken Katma Değer Vergisini kanun kapsamına alarak haksız kaynak transferine yol açacak; vergisini zamanında ödeyen vergi mükelleflerini mağdur ederek vergi beyannamesini zamanında vermeyen ve vergi borcunu süresi içinde ödemeyen mükellefleri adeta ödüllendirerek ve bu suretle eşitlik ilkesini ihlâl edecek; kapsam yönünden nerdeyse sınırsız, miktar yönünden hemen hemenlimitsiz bir düzenlemeye gidilmesinin veya en azından, salt Devlete ekonomik ya da mali kaynak sağlamak amacıyla hukuksal ilkelerin yıpranıp yıkılmasına neden olacak yasaların yapılmasının elbette "Hukuk Devleti" ve "Sosyal Devlet" ilkesiyle bağdaşması mümkün değildir.

Kaldı ki, Anayasanın 10. maddesinde yer alan "Eşitlik" ilkesinden ayrılmayı gerektirecek haklı bir gerekçe ve kamu yararı da bulunmamaktadır.

Sözkonusu kanunun yalnızca maddi ya da esasa ilişkin hükümleri ile değil, öngördüğü konularda "Hakkın kullanımı"nın esaslı koşulu olan "Süre" ve "başvuru mercii" gibi ana unsurları bizzat düzenlemeyip yürütme organının takdirine bırakması açısından da Anayasaya uygunluğunu tartışmak gerekir. Gerçekten bu açıdan sıradan ve önemsiz bir yasama ihmali değil, Anayasaya aykırı düşecek derecede ağır ve önemli bir yasama boşluğunun mevcudiyeti ortadadır.

Hiç kuşkusuz yasa koyan parlamentolarda sayısal çoğunluk meşruiyetin ya da hukukiliğin tek kaynağı olamaz. Diğer bir anlatımla, sayısal çoğunluğa hukuktan da üstün bir işlev tanımak "Hukuk Devleti" ilkesi ile bağdaştırılacak bir davranış değildir. Aksi halde hukuka, hukukun ve tabiatıyla Anayasanın öngördüğü temel niteliklere uygun davranmayan parmak çoğunluklarının kaba kuvvetten öte bir anlam taşımayacağı açıktır.

Yasa Tasarısının Yüce Meclis'te görüşülmesi sırasında, keza Sayın Cumhurbaşkanı'nın veto gerekçesinde öne sürülen aykırı düşüncelere itibar edilmemesi, uyarıların gözönüne alınmaması "biz yaparız olur" zihniyetinin egemen olması ciddi ve endişeyi gerektirecek bir tutumun varlığını ortaya koymaktadır.

B- Teknik olarak :

Bazı Kamu Alacaklarının Tahsilatının Hızlandırılması ve Matrah Artırımı Hakkındaki 3787 sayılı Kanun incelendiğinde 213 sayılı Vergi Usul Kanununa giren Vergi, Resim, Harçların tamamını içermekte olduğu ve bu alacakların Gecikme Zammı faizi ve Vergi Cezalarının %30'unun 4 eşit taksitte ödenmesi halinde olan vergi davalarından da vazgeçilmesi koşulunun arandığı görülmektedir. Bunlar 213 sayılı Vergi Usul Kanununa göre kesinleşmiş kamu alacakları olma niteliğini taşımaktadırlar.

Kesinleşmiş kamu alacaklarından, 6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsili Usulü Hakkındaki Kanunun 48 inci maddesi uyarınca tecil edilip de tecil şartlarına uygun olarak borcunu ödemeyen mükellefler de kalan kısım için bu Kanundan yararlanacaklardır.

Kesinleşmemiş veya ihtilaflı kamu alacakları ise bu kanun yürürlüğe girdiği tarihte;

A- Vergi Mahkemeleri

B- Bölge İdare Mahkemeleri

C- Danıştay

nezdinde ihtilaflı hale getirilmiş, dava açılmış veya henüz dava açma süresi bitmemiş, ikmalen, resen veya idarece tarh edilen Vergi, Resim ve harçların tamamı ile bunlara bağlı gecikme zammı, gecikme faizi ve vergi cezalarının ayrı ayrı % 30'unun 4 eşit taksitte Nisan, Haziran, Ağustos, Ekim 1992 ayları sonuna kadar tamamen ödenmesi ve ihtilaf yaratılmaması, yaratılmış ihtilaflardan vazgeçilmesi şartı ile gecikme zammı, gecikme faizi ve vergi cezalarının kalan % 70 den vazgeçilmesi hükmünden yararlanmaktadır. Burada kanundaki ayrı ayrı ibaresi çok önemlidir. 193 Sayılı Gelir Vergisi Kanunumuza göre elde edilen vergiler yine 213 Sayılı Vergi Usul Kanunu hükümleri doğrultusunda verilen beyannameler üzerinden tarh ve tahakkuk ettirilir. Bu hükümlere göre beyanlar;

A- Yıllık Gelir Vergisi Beyanı,

B- Yıllık Kurumlar Vergisi Beyanı,

C- Katma Değer Vergisi Beyanı,

D- Muhtasar Beyanname,

E- Damga Vergisi Beyannamesi,

F- Emlak Vergisi Beyannamesi,

G- Veraset Vergisi Beyannamesi,

şeklinde sıralanırlar. Bunlar içerisinde cinslerine göre yılda 1 kez, 4 yılda 1 kez, ayda 1 kez, 3 ayda 1 kez verilebilmekte ve ayrıca her verilen beyannameler bir vergi dönemini içermektedirler.

Örnek

1- Katma Değer Vergisi Beyannamesi her ay verilmekte, sadece nakliyeciler isterlerse 3 ayda bir Katma Değer Vergisi Beyannamesi vermektedirler.

2- Muhtasar Beyanname (Stopaj) beyannamesi de 10 kişiden fazla işçi çalışan müesseselerde ise 3 ayda bir verilmektedir.

Kanun yukarıdaki açıklamalarda anlaşılabileceği gibi, "vergi alacağı"nı;

A- Kesinleşmiş Vergi Alacağı,

B- Kesinleşmemiş Vergi Alacağı,

C- İhtilaflı Vergi Alacağı,

başlığı altında toplamıştır. Bu üç başlık ise ayrı ayrı incelendiğinde;

A- Kesinleşmiş Vergi Alacağı;

- Mükelleflerin (Gerçek ve Tüzel) ilgili dönemlerde vermiş oldukları beyanlara istinaden kendilerine beyanları üzerinden tahakkuk eden vergilerdir. Bunlara (beyanlara) yine yasalar gereği itiraz edilemez.

- Kesinleşmiş vergi alacaklarının bir doğuş şekli de incelemelerle doğan vergi matrahlarına, idarece salınan Vergi, Harç, Cezalar ve bunlara bağlı olarak gecikme zammı ve gecikme faizidir.

Bir mükellefin incelenmesi genel inceleme (yaygın denetim) veya şikayet yolu ile olur. Yapılan incelemelerde ortaya çıkan vergi matrahı, bir bakıma vergi kaçacağıdır.

- Bu incelemede inceleme elemanınca bulunan matrah farklarının meydana gelişinin bir çok sebebi vardır.

I- Az Matrah Bildirmek,

II- Kanunen Kabul Edilmeyen Giderleri Vergi Matrahından Düşmek,

III- Naylon Fatura Bularak Vergi Zayıfına Sebep Olmak,

IV- Kesmiş Olduğu Faturaları Gelir Kaydetmemek,

Bu maddeler çoğaltılabileceği gibi kendi aralarında da daha bir çok nedenlere dayanabilmektedir. Bu davranışlarda bulunan mükellefleri tesbit edip vergi ödettirmek gerekirken onu affetmek eşitlik ilkesine aykırıdır. Çünkü vergi verenle vermeyen ayırt edilmemiş olmaktadır.

B- Kesinleşmemiş Vergi Alacağı

Kesinleşmemiş vergi alacağı inceleme safhası bitmiş, incelemeye göre tanzim edilmiş olan rapora istinaden bulunan vergi matrahı ve bunlara bağlı Harç, Ceza, Gecikme Zammı ve

Faizlerini dairece tarh ve tahakkuk safhasında bulunan alacaktır. Bunların da af kapsamına alınması eşitlik ilkesine aykırıdır.

C- İhtilaflı Vergi Alacağı

Gerçek ve Tüzel kişilerin beyanları haricinde idarece bulunan matrah fonlarına yine idarece mükelleflere tahakkuk ettirilen (ikmalen veya resen) vergi, resim, harç ve bunların asıllarına uygulanan gecikme zammı ve faizlerine itiraz edilmiş olması halinde söz konusudur. Bu itiraz yollarından yukarıda belirtilen mercilerden her hangi birine müracaat edilmiş olması, verginin ihtilaflı hale gelmesi demektir. Bu ihtilaflardan vazgeçilmesi halinde ve kanunda belirtilen esaslar doğrultusunda ödeme koşuluyla mükellefler, bu aftan yararlanacaktır.

213 Sayılı Vergi Usul Kanununun uzlaşma hükümlerinden yararlanmış olanlar 1 inci madde hükmünden kanun yürürlüğe girdiği tarih itibariyle; ayrıca uzlaşma hükümlerinden yararlanmak için başvuruda bulunmuş ve bunlara uzlaşma günü verilmiş ve bu uzlaşma günü gelmemiş ve uzlaşma sağlanmamış, ancak dava açma süresi geçmemiş alacaklar da bu kanundan yararlanırlar.

Kanunun 3 üncü maddesi ise 3505 sayılı Kanun gereğince Asıl Addolunan Gecikme Zammı ve Gecikme Faizleri de bu Kanun kapsamına alınmıştır. Bu takdirde 6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsili Usulü Hakkında Kanunun 51 inci maddesinin 3505 sayılı Kanunun 24 üncü maddesiyle değişik 3 üncü fıkrası uygulanmaz. Gecikme Zammı ve Gecikme Faizleri 1.1.1990, 1.1.1991 ve 1.1.1992 tarihleri itibariyle asıl addolunma işlemi yapılmaksızın hesaplanır.

3505 sayılı Kanun; vergisini zamanında ödemeyen ve bunu alışkanlık haline getiren mükelleflerin bu alışkanlıklardan vazgeçmesi ve zamanında ödenmeyen veya tahsil edilemeyen vergilerden dolayı hazinenin zarar görmesini önlemek; vergisini vadesinde ödeyenle ödemeyeni bir tutmamak bakımından hazırlanan bir yasadır. İptali istenen yasa ile, bunun kaldırılması ve "10.12.1988 tarihinden sonra vadesi gelen kamu alacaklarına uygulanan gecikme zammı, ile 19.12.1988 tarihinden sonra tahsil edilebilir hale gelen gecikme faizlerinden asıl addolunarak ödenen miktarlar bu Kanuna göre ödenecek miktarlardan fazla olması halinde aradaki fark iade edilmez" ibaresi eklenerek kanun geriye çalıştırılmak sureti ile uygulama dejenere edilip, vergi otoritesi zedelenmiş ve vergi bağlılığı veya (vergi alışkanlığı) vergi ödeme alışkanlığı için yapılan uğraşların sonuçsuz kalmasına

sebebiyet verilmiş olacaktır.

Kanunun II nci bölümünde yer alan inceleme ve tarhiyat safhasında bulunan işlemler ile ilgili olan kanunun 4 üncü maddesinde; 1.1.1992 tarihinden önceki dönemlere ait beyana dayanan vergilerde, bu tarihe kadar verilmesi gereken beyannamelere ilişkin olarak, kanun yürürlüğe girdiği tarihten önce başlanılmış olmasına rağmen kanunun yürürlüğe girdiği güne kadar tamamlanamamış olan vergi incelemeleri ile takdir olunacak işlemlere devam edilecektir. Bu işlemler tamamlandıktan sonra idarece tarh edilen vergilerin

asılları alınmak suretiyle bunlara bağlı cezalar ile hesaplanacak olan gecikme zammı, gecikme faizi 15 gün içerisinde ödenmesi halinde gecikme faizi ile vergi cezalarının % 90'ından vazgeçilir.

Bu hüküm vergiyi kasten kaçıranlara verilmiş olan bir mükafattır. Bunun anlamı ise, "sen vergi kaçırmaya devam et" demek olduğu gibi vergi alışkanlığının da silinmesine göz yumarak vergi adaletinin adaletsizliğe dönüştürülmesidir.

Bu Kanundan yararlanan mükellefler hakkında 213 sayılı Vergi Usul Kanununun 359 uncu maddesine göre kamu davası açılmaz açılmış bulunan davalar ise sürdürülemez.

Kanunun 6 ncı maddesi olan Pişmanlık Beyan da ise tam bir vergi kaçırma ortamı doğurmaktadır. Çünkü Yasaya göre 1.1.1992 tarihinden önceki dönemlere ve beyana dayanan vergilerde bu tarihe kadar verilmesi gereken beyannameler ile 30.4.1992 tarihine kadar 213 sayılı Vergi Usul Kanununun 371 inci maddesine göre beyan edilen matrahlar üzerinden alınacak vergiye bağlı pişmanlık zammı resim ve harçlardan ayrı ayrı dönemler için % 10'un bu tarihe kadar ödenmesinden sonra kalan % 90'ı af olunur. Bu hüküm Emlak Vergisi içinde geçerlidir.

Burada mükellefler bilhassa aynı Kanunun 7 nci maddesine girmeyen 1.1.1992 den 30.4.1992 dönemlerindeki vergi kayıp ve kaçığını önlemek için ve bunun cezalarından kurtulmak amacıyla pişmanlık beyanı verecekler ve cezaların % 90'ından faydalanacaklardır. Bu da hem vergi sistemimizin dejenere olması hem de vergi otoritesinin zayıflamasına sebebiyet verecektir. Bu hükümde Anayasamızın 73 üncü maddesine aykırıdır.

Bazı Kamu Alacaklarının Tahsilatının Hızlandırılması ve Matrah Arttırılması Hakkındaki 3787 sayılı Kanunun 7 nci maddesigerçek ve tüzelkişilerin vermiş oldukları gelir vergisi beyannamesi ile kurumlar vergisi beyannamelerinde göstermiş oldukları vergiye tabi matrahlarını zamanında beyan verilmemiş olsa dahi 30.4.1992 tarihine kadar;

A- 1987 takvim yılı için artırılabacak matrah 1.500.000.-TL den az olmamak kaydı ile beyanın % 40'ı,

B- 1988 takvim yılı için artırılabacak matrah 2.500.000.-TL den az olmamak kaydı ile beyanın % 35'i,

C- 1989 takvim yılı için artırılabacak matrah 4.000.000.-TL den az olmamak kaydı ile beyanın % 30'u,

D- 1990 takvim yılı için artırılabacak matrah 6.000.000.-TL den az olmamak kaydı ile beyanın % 20'si,

Kurumlar vergisine tabi mükellefler tarafından ise beyan ettikleri beyannamelerde zarar beyan etmiş olsalar veya hiç beyanname vermemiş olsalar dahi, yukardaki % lik oranlarda 1987 de 5.000.000.-TL den 1988 de 8.000.000.TL den 1989 da 13.000.000.- TL den 1990 yılı içinde 20.000.000.-TL den az olmamak kaydı ile bu artırımlardan doğan matrah farkından ise gelir vergisi mükelleflerinden % 40 kurumlar vergisi mükelleflerinden % 50 oranında vergilendirilmek ve bunlar üzerinden ayrıca herhangi bir vergi veya S.S.D.Y., S.Y.D.T.F., Çıracılık, Meslek ve Teknik Eğitim Geliştirme Yaygınlaştırma Fonu alınmak suretiyle yararlanacaklardır.

Ayrıca, 7 nci maddenin 5 inci bendinde belirtilen ve gelir vergisi kanununun 94 üncü maddesinin A fıkrasının 8 inci ve 15 inci bentlerinde gelir vergisi tevkifatına tabi kazanç ve iratlarının bulunması halinde vergi incelemesine ve tarhiyata muhatap olmaması bunlarında

belirtilen nisbette artırılması gerekir. Ayrıca, gelir vergisi kanununun 94 üncü maddesinin A fıkrasının 8 inci ve 15 inci maddeleri gereğince kazanç ve iratların muhtasar beyanname ile beyan edilmiş olması halinde bu yıllara ilişkin olarak 1 inci fıkrada belirtilen vergi inceleme ve denetlemeye ve sonucunda herhangi bir tarhiyata sebebiyet verilmemesi için tevkifat matrahlarının da 30.4.1992 yılına kadar 1987 yılı için % 14, 1988 yılı için % 13,5, 1989 yılı için % 13, 1990 yılı için % 12 vergilendirilmesi gerekir.

Mükelleflerin 7 nci maddede belirtilen ve yukarıda açıklanan oranlar dahilinde daha önce beyan edip vergi tahakkuk ettirmiş oldukları matrahları artırdıkları yıllar olan 1987, 1988, 1989, 1990 yıllarına ait kanunen tutmak zorunda oldukları defter ve belgeleri incelenmeyecek mükelleflerin kendileri hakkında bu yıllara ilişkin daha sonra herhangi bir tarhiyat yapılmayacaktır.

Bu hükümle vergi adaleti tamamen sabote edilmiş olacaktır. Çünkü matrah artırımından faydalanan beyanname sahiplerinin içerisinde naylon fatura kesenlerden tutunda, hayali ihracatçılara kadar suiniyetle kişiler mevcut olacaktır. Ülkemizde Vergilendirilmiş Kazanç Kutsaldır. Bu yasayla adeta kaçırılan vergiler kutsaldır olgusu oluşmakta vergi denetiminin ciddiyeti kalmamaktadır. Anayasamızın 65 inci maddesinde belirtilen "Devlet, sosyal ve ekonomik alanlarda Anayasayla belirlenen görevlerini, ekonomik istikrarın korunmasını gözeterek mali kaynaklarının yeterliliği ölçüsünde yerine getirir" yükümlülüğünün yerine getiremeyeceğinden bu Kanun Anayasamızın 73 üncü maddesine aykırıdır.

Kanunun 8 inci maddesinde ise, Katma Değer Vergisinde Matrah Artırımı mevcuttur. Gelir ve kurumlar vergisi mükelleflerinin vermiş oldukları katma değer vergisi beyannamelerini de Kanunun 7 nci maddesindeki usul ve esaslar çerçevesinde artırdıkları tutarların % 20 sini katma değer vergisi olarak ödemeyi kabul ettikleri yıllarla ilgili olarak katma değer vergisi incelemesi ve ilgili yıllara ait herhangi bir tarhiyat yapılamaz.

Bu Kanunun 6 ncı ve 7 nci maddeleri birbirleriyle çelişkilidir. Şöyleki, 6 ncı madde 1987, 1988, 1989, 1990 yıllarına ait matrah artırımını getirmektedir. "matrah" vergiye esas değerdir. Bu değer sene içindeki kazançlardan masrafların çıkmasıyla meydana gelmektedir. Aynı Kanunun 7 nci maddesinde belirtilen katma değer vergisi bu hesaplar içerisinde mevcuttur. Hem ilgili dönemlere ait matrah artırımını yapılacak hem de KDV vergisinden artırım yapılacak. Bu nedenle bir dönem dolaylı yoldan iki defa artırıma tabi tutulmuş olacaktır. 6 ve 7 nci maddelerden 7 nci maddeye uyulmaması halinde uygulanacak müeyyide 6 ncı maddeye aykırı olacağından kanun kendi içerisinde kargaşalara meydan vermiş olacaktır.

Kanunun 4 üncü bölümünde belirtilen "işyeri kapama, kaçakçılık ve kaçakçılığa teşebbüs, cezalarının uygulanmayacağı haller ve bunlarla ilgili şartlar" başlığı altında belirtilen bu müeyyidelerin amacı "caydırıcılıktır" Devlet iptalini istediğimiz yasa ile bu görevini yerine getirmediği gibi bu sisteme uymayan vergi kaçırmaı adet edinmiş olan kişileri bağışlamakla vergi toplamadaki caydırıcılığını kaybetmektedir.

Anayasanın Başlangıç Bölümü ve Maddelere İlişkin Aykırılık Gerekçeleri

Anayasanın başlangıç bölümünün sekizinci fıkrası "Her Türk Vatandaşının bu Anayasadaki temel hak ve hürriyetlerden eşitlik ve sosyal adalet gereklerince yararlanarak milli kültür, medeniyet ve hukuk düzeni içinde onurlu bir hayat sürdürme ve maddi ve manevi varlığını bu yönde geliştirme hak ve yetkisine doğuştan sahip olduğu;" hükmünü amirdir. İptalini istediğimiz 3787 sayılı Kanun aşağıda maddelere ilişkin aykırılık gerekçelerinde de

görülebileceği üzere genel olarak Anayasanın özüne ve başlangıcında belirtilen temel ilkelere aykırılığı beraberinde getirmektedir. Bu nedenle iptali gerekmektedir.

1- Yasanın 1 inci ve 2 nci maddelerinin Anayasaya aykırılığı:

A- Bu madde hükmü ile devlete karşı görevlerini zamanında yerine getirmeyen mükellefler affedilmektedir.

Vergi cezası, gecikme zammı ve gecikme faizi; vergi ödeme alışkanlığı kazandırmak için ihdas edilmiş müesseselerdir. Böylece devletin ve toplumun hakkı olan payı, vergi mükelleflerinin işletmelerinde işletme sermayesi olarak kullanmasını önlemek amaçlanmıştır. Bu anlayıştan hareketle mevzuatımızda bir yıl içinde biriken vergi ceza ve faizlerinin ana paraya eklenerek ertesi yıl için borç aslına dönüşmesi öngörülmüştür. Bu uygulama piyasada cari faiz oranını yakaladığı için, caydırıcılık büyük ölçüde gerçekleşmektedir.

Esasen yasa ile vazgeçilen faiz, zam ve cezaları, söz konusu oldukları miktar ve oranda, görevlerini zamanında ve doğru yapan, ya da mümkün olabildiğince bunu en erken zamanda yerine getirme gayretinde olan mükelleflerce ödenmiştir. Bu durumda hüsnüniyet adeta cezalandırılmış olmak sonucuna maruz bırakılmakta, suinîyet mükafatlandırılmaktadır. Böyle bir düzenlemeyi Anayasamızın eşitlik ilkesi ile bağdaştırmak mümkün değildir. Ayrıca Anayasamızın; "Herkesin kamu giderlerini karşılamak üzere mali gücüne göre, vergi ödemekle yükümlüdür. Vergi yükünün adaletli ve dengeli dağılımı Maliye politikasının sosyal amacıdır." diyen 73 üncü maddesi karşısında bu düzenlemeyi kabul etmek mümkün değildir.

Öte yandan düzenleme yapılırken herhangi bir sınır konulmaksızın vazgeçilen faiz, zam ve cezaları nedeniyle devlete karşı görevlerini yerine getirmeyerek büyük miktarda borç biriktirmiş olanlarla, ihmal ve kusurları ya da ödeme güçlük veya ekonomik güçsüzlük nedeniyle az miktardaki bir borcunu ödeyememiş olanlar arasında da bir ayırım yapılmamıştır. Bu haliyle her haliyle her türlü adalet duygusundan uzaklaşmış, mükelleflerin bundan sonrası için de borçlarını ödememeleri adeta teşvik ve tahrik edilmiş olmaktadır. Bu hal dahi Anayasamızda vergi açısından sözü edilen sosyal amaçla bağdaştırılması büsbütün mümkün olmayacak bir durumu karşımıza çıkarmaktadır.

Kesinleşmemiş veya ihtilaflı kamu alacakları konusundaki 2. madde hükmü ise vergi Bölge İdare Mahkemesinde veya Danıştay nezdinde ihtilaflı hale gelmişse veya mükellef henüz dava açma süresini geçirmemiş ise re'sen veya ikmalentarih olunan vergi ve benzeri alacakları olmadan, büyüklüğüne bakılmadan ve hangi tarihte doğduğu dikkate alınmadan bir düzenlemeye tabi tutulması, kamu vicdanını zedeleyecek ve Anayasamıza aykırılık ile malul olacaktır.

B- 1 ve 2 nci maddelerin uygulanmasında "Başvurulacak Mercii" ve "Başvuru Süresi"nin yasa ile belirlenmemiş olması Anayasamızın 87 nci maddesine aykırıdır.

Gerçekten vergi dairesi ile ihtilaf halindeki mükellef; vergi dairesine mi, yoksa vergi mahkemesine mi başvurarak vergi ihtilafından vazgeçtiğini beyan edecektir. Yasa metninde bu hususa yer verilmemiştir.

2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 31 inci maddesi; "Feragat" ve "Kabul" hakkında Hukuk Mahkemeleri Usulü Kanununun uygulanacağını amirdir. Feragat beyanı HMUK'nun 91 inci ve diğer maddelerine uygun olarak yapılmak zorundadır. Dolayısıyla dava açılmış uyuşmazlıklarda feragatın taraf olan Vergi Dairesine değil, uyuşmazlığı çözmekle yükümlü yargı merciine yapılması gerekir.

Kanunda "Başvuru Süresi" de belirtilmemiştir. Gerçekten ödeme taksitleri; "Nisan, Haziran, Ağustos, Ekim 1992 sonuna kadar" şeklinde yasada bir ifade yer almakla beraber, başvuru süresi (en son başvuru tarihi) de belirtilmemiştir. Yasanın 5 inci, 6 ncı ve 7 nci maddelerinde başvuru süreleri (.../.../1992 tarihine kadar) şeklinde belirtilmiş olmasına karşılık, yasanın 1 inci ve 2 nci maddesinde bu hususun belirtilmemiş olması eksik bir düzenlemedir.

Yasaların öngördüğü hakların kullanılmasının süreye bağlandığı durumlarda, bu sürelerin de yasalarda öngörülmesi, hukuka güvenilirliğin ve bunun dayandığı bir Anayasa ilkesi olan Hukuk Devleti ilkesinin zorunlu bir gereğidir. Bilindiği gibi doktrinde ve içtihatlarda kabul edildiği üzere, yasama ve yürütmenin faaliyet alanları birbirinden farklıdır.

Süre kanunla öngörülen bir hakkın kullanılmasının zaman itibarıyla unsurunu oluşturuyor. Bir başka anlatımla hakkı ıskat ediyor ise, esaslınoktalardan birisi olduğu için mahiyeti itibarıyla yasama yetkisine giren bir nitelik taşır. Bu nedenle 3787 sayılı yasanın vergi mükelleflerine tanıdığı hakkın kullanımını sınırlandıran, hak düşüren sürelerin yasada yer almaması Anayasamızın 2 nci maddesinde öngörülen Hukuk Devleti ilkesiyle, yürütmenin görev ve yetkisini sınırlandıran 8 inci maddesine açıkça aykırıdır.

2- Yasanın 3 üncü Maddesinin Anayasaya Aykırılığı :

Bilindiği gibi son yıllarda ekonomimize arız olan yüksek enflasyon nedeniyle, kamu alacaklarının enflasyon karşısında erimemesi amacıyla mevzuatımızda bazı düzenlemeler yapılmış ve böylece oluşturulan uygulama da büyük ölçüde yerleşmiştir. Bu suretle kamu alacağı ödendiği tarihte değerini muhafaza edebilme imkanına kavuşturulmuştur. Öte yandan bir kısım mükelleflerin, piyasa koşullarındaki cari faiz nedeniyle, ödemesi gereken kamu alacağını ödemeyip işletme sermayesine katması ve bundan haksız yere nemalanması önlenmiş olmaktadır.

İptalini istediğimiz yasanın 3 üncü maddesi, yukarıda arz ve izah ettiğimiz yöntemden uzaklaşmakta, 6183 sayılı Kamu Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkındaki Kanunun 51 inci maddesinin 3505 sayılı Kanunun 24 üncü maddesiyle değişik 3 üncü fıkrası hükmünün uygulanmasını önlemekte, gecikme zammı ve gecikme faizlerinin 1.1.1990, 1.1.1991 ve 1.1.1992 tarihleri itibarıyla "asıl addolunma" işlemi yapılmaksızın hesaplamasını öngörmektedir.

Böylece, miktar itibarıyla herhangi bir limit de söz konusu olmadığından zamanında bir değer ve anlam ifade eden miktarlar, getirilen yeni düzenleme ile erozyona uğrayarak, fevkalade değer kaybetmiş olarak mükellefi haksız bir menfaatin sahibi kılmaktadır. Bu uygulama, eşitlik ilkesine de, Anayasamızın 73 üncü maddesinin mana ve ruhuna da uygun düşmeyen bir duruma yol açmaktadır.

3- Yasanın 4 üncü Maddesinin Anayasaya Aykırılığı :

Yasanın 4 üncü maddesinin incelenmesinden de anlaşılacağı üzere, bu maddeden yararlanma için başvuru süresi, 1.1.1992 öncesi dönemlerle ilgili olup da yasanın yürürlük tarihinden önce başlanılan vergi incelemesinin inceleme elemanı tarafından Vergi İnceleme Raporu'nun ya da Takdir Komisyonu tarafından Takdir Komisyonu Kararının İkmal edilmesi ve mükellefe tebliğinden itibaren (15 gün içinde) başlatılmaktadır. İncelemenin ne zaman bitirileceği belirsizdir, bu yasadan yararlanmak için incelemenin tamamlanması bakımından kesin bir süre getirilmemesi, incelemenin yıllarca sürmesi halinde yürürlük tarihinden önceki belli vergilendirme dönemleri hakkında uygulanması öngörülen yasanın inceleme safhasındaki bu vergi alacakları için adeta kalıcı nitelik arzemesi gibi bir sonuç doğurur.

Yasadan yararlanmak isteyip de inceleme aşamasında olan mükellefler için, başvuru süresinin belirsiz, inceleme aşamasında olmayanlar için belirli kılınması, yasadan yararlananlar arasında Anayasanın 10 uncu maddesindeki eşitlik ilkesine aykırı olduğu gibi, vergi incelemelerinin (en son .../.../1991 tarihine kadar) bitirilmesi gerektiğine ilişkin bir düzenlemenin yasada yer almaması Kanun Yapma Tekniğine uysızlık nedeniyle Anayasanın 87 nci maddesine aykırıdır.

4- Yasanın 5 inci ve 6 ncı Maddelerinin Anayasaya Aykırılığı :

Yukarıda 1 inci, 2 nci, 3 üncü ve 4 üncü maddelerle ilgili arz etmeye çalıştığımız açıklamalar, kendi ilgi alanları itibarıyla 5 inci ve 6 ncı madde hükümleri için de aynı ile geçerli olup, bu madde hükümleri de eşitlik ilkesi ve Anayasamızın 73 üncü maddesine aykırılık halindedir.

5- Yasanın 7 nci Maddesinin Anayasaya Aykırılığı :

Yasanın 7 nci maddesinin 5 inci fıkrası ile yasadan yararlanacak kurumlar vergisi (K.V.) mükelleflerinin yasanın yürürlük tarihinden önceki dönemlerde kurumlar vergisi beyannamesi vermiş olmaları ve beyannamelerine G.V.K. Md. 94/A-8 ve 15 uyarınca gelir vergisi tevkifatına tabi kazanç ve iratlarını ithal etmeleri ve muhtasar beyannamelerini yasal süre içinde vermiş olmaları halindeki yükümlülükleri;

Yasanın 7 nci maddesinin 6 ncı fıkrasında ise, yasadan yararlanacak kurumlar vergisi mükelleflerinin yasanın yürürlük tarihinden önceki dönemlerde G.V.K. Md.94/A-8 ve 15 uyarınca gelir vergisi tevkifatına tabi kazanç ve iratları için muhtasar beyanname vermemiş olmaları halindeki yükümlülükleri;

düzenlenmiştir.

Kısaca, yasal düzenleme ile görünürde muhtasar beyanname verenler için ayrı vermeyenler için ayrı maddi yükümlülükler getirildiği izlenimi edinilmekte ise de, yasal düzenleme irdelendiğinden muhtasar beyanname verme yükümlülüklerini yasal koşulları içinde süresinde yerine getirenler ile getirmeyenler arasında bir ayırım gözetilmediği görülmektedir. Örneğin; Sanayi ürünleri ihraç istisnasından yararlanan ve % 10 gelir vergisi

tevkifatına ilişkin yükümlülüklerini yerine getirip muhtasar beyannamesini veren bir kurumlar vergisi mükellefi ile, yükümlülüklerini yerine getirmeyen, muhtasar beyanname

Esas Sayısı : 1992/29
Karar Sayısı : 1993/23

vermeyen, % 10 gelir vergisi tevkifat tutarını yasal süresi içinde ödemeyen aynı durumdaki iki mükellefi karşılaştırdığımızda ekteki tablo elde edilir.

Daha önce (GVK Md.94/A-B ve 15 gereği) Muhtasar Beyanname Veren K.V. Mükellefinin Durumu (000 TL.)

Sanayi Ürünleri Ödenen Stopaj Ödenecek;

Yılı İhracat İstisnası Tutarı (%) Artırım Oranı Ek. G.U. Stopajı

1987	100.000	10.000	% 40	4.000
1988	200.000	20.000	% 35	7.000
1989	300.000	30.000	% 30	9.000
1990	400.000	<u>40.000</u>	% 20	<u>8.000</u>
	100.000	28.000		

Görüldüğü gibi bu mükellef yasal süresi içinde 100.000. TL. 3787 sayılı Yasanın 7. maddesinin 5. fıkrası gereği 28.000. TL. olmak üzere toplam 128.000.- TL. G.V. Stopajı ödemek durumundadır.

Daha önce (G.V.K. Md. 94/A-8 ve 15 gereği) Muhtasar Beyanname vermeyen K.V. Vergisi Mükellefinin Durumu :

Sanayi Ürünleri 3787 Sayılı Yasa 7. Madde 6 Fıkrası Ödenecek

<u>Yılı</u>	<u>İhr.İstisnası Tutarı</u>	<u>Geri Ödenecek</u> <u>Vergi oranı</u>	<u>G.Ö.Stopajı</u>
1987	100.000	% 14	14.000
1988	200.000	% 13.5	27.000
1989	300.000	% 13	39.000
1990	400.000	% 12	48.000
			128.000

Görüldüğü gibi, daha önce mükellefiyetini yerine getiren mükellefle yerine getirmeyen mükellef arasında bir ayırım gözetilmemekte, birincisi 100.000 TL'sını yıllar önce ödemiş iken, 28.000 TL.yı şimdi, ikincisi 128.000 TL'nın tamamını şimdi ödemektedir. Bu iki mükellefin ticari yaşamda bir

birinin rakibi olduğunu kabul ettiğimizde, mükellefiyetini yasal süresi içinde yerine getirenin enflasyon cezasına tabi tutularak fakirleştirildiği görülmektedir. Oysa yasanın 7. maddesinde zarar beyan edenlerin zararları kabul edilmeyerek belli tutarda asgari kazanç beyan etmeleri sağlanarak, daha önce beyan eden mükellefler, daha önce kazanç beyan etmeyen

mükellefler karşısında korunmakta, kısacası kazanç beyan edenle zarar eden bir tutulmaktadır. Muhtasar beyanname veren ile vermeyenin yasanın 7. maddesinde bir tutulması, Anayasanın 10., 73. ve 87. maddelerine aykırıdır.

İhtilaf halindeki vergi alacakları hakkında davasından feragat ederek ya da matrah artırımını yoluyla, ya da ödemediği vergiler için pişmanlıkla beyanda bulunarak 3787 sayılı Yasadan yararlananlar ile bu kişilerle ticari işlemlerde bulunmuş olmalarına karşılık 3787 sayılı Yasadan yararlanmayan ya da yararlandırılmayanlar arasında mali ve cezai farklılıklar oluşmaktadır.

Bir ticari olayda genellikle iki ana taraf vardır, malı satan satıcı, malı alan alıcı. Satıcı, faturasız ya da gümrüksüz mal satarak V.U.K ve Gümrük Kanununa muhalefet etmesine rağmen 3787 sayılı Yasadan yararlanma koşullarını yerine getirdiği takdirde mali ve cezai sorumluluktan kurtulmaktadır.

Aynı malın alıcısı 3787 sayılı Yasadan yararlanma koşullarını yerine getirmemişse, vergi kaçakçısı ya da gümrük kaçakçısı olarak yargılanmaya devam edecek belki de hüküm giyecektir. Oysa, faturasız ya da gümrüksüz mal satıcısı olayın asli faillerinden birincisi olmasına rağmen ceza görmeyecektir. Ceza Hukuku yönünden suç ortadan kalkmamakta, suçlulardan biri affedilirken ötekisi cezalandırılmaya devam edilmektedir.

Yasanın 7. maddesinde matrah artırımında bulunarak, mali ve cezai soruşturma, kovuşturma ve yargılamadan kurtulacaklar, bir ticari işlemdeki alıcı-satıcı şeklindeki iki taraf, hatta ticari ilişki zincirine dahil komisyoncu, ticari vekil, ticari mümessil v.b. kişilerden oluşan bütün bir topluluk yani tarafların tümü olmadıkça, 3787 sayılı Yasadan bunlardan birinin bile yararlanmaması halinde, yararlanan kişi kayırlmış, yararlanmayan kişiler mali ve cezai işleme tabi tutulmaya devam edilmiş olacaktır.

Kayırlan kişiye 3787 sayılı Yasa belli bir bedel ödeme yükümlülüğü getirdiğine ve bu da belli bir ekonomik güç gerektirdiğine göre, yasadışı işlem yapıp da ekonomik gücü yerinde olanlar 3787 sayılı Yasadan yararlanacak, olmayanlar yararlanamayacaktır. Faturasız, belgesiz eşdeyişle kayıt dışı (gayri resmi) ticari işlem Devletin yasalarına bir baş kaldırdır. Devletin yasalarına başkaldırıp da 3787 sayılı Yasadan yararlanan bir kısmın "Matrah Artırımı" yoluyla sembolik olarak mali yönden cezalandırılması, yasadan yararlanmayan başka bir kısmının mali ve cezai yönden soruşturma, kovuşturma ve yargılamaya devam edilmesi, Anayasanın 10. maddesine aykırıdır.

6- Yasanın 8. maddesinin Anayasaya Aykırılığı:

Öte yandan iptali istenen, "Bazı Kamu Alacaklarının Tahsilatının Hızlandırılması ve Matrah Artırımı Kanunu"nun 8 . maddesi KDV matrah artırımını öngörmektedir. Gelir ve Kurumlar Vergisine tabi mükelleflerin bu kanunun 7. maddesinde yer alan matrah artırımında bulunan mükelleflerin yıllar itibari ile artırmış oldukları matrah tutarlarının % 20 sini KDV'si olarak ödemeyi kabul etmeleri halinde mükellefler hakkında ödemeyi kabul ettikleri dönemler ile ilgili olarak vermiş oldukları KDV beyannameleri hakkında herhangi bir inceleme ve incelemeye bağlı olarak herhangi bir tarhiyat yapılmayacaktır.

Bu Kanunun 7 nci ve 8 inci maddeleri birbirleri ile çelişkili olup, Türk Vergi Sistemimize tamamen ters olduğu gibi Anayasanın 73 üncü maddesine aykırı olup; bu aykırılık şu şekilde özetlenebilir:

Bu Kanunun 7 nci maddesi matrah artırımını ihtiva etmektedir. "Matrah" mükelleflerin beyanlarında belirttikleri kazançların (kârların) vergilendirilecek olan kısmıdır. (X) şahsı 1987-88-89-90 yıllarında 7 nci maddede belirtilen esaslar doğrultusunda vergiye tabi kısım olan "matrah"larını artırmaları halinde ilgili yıllar için inceleme yapılamaz yani matrah artırımında bulunan (X) şahsının defter ve belgeleri artırımda bulunduğu yıllar için inceleneceğinden KDV ile bir bütün olan yıllık beyannameye tabi gelir unsurları (X) şahsın artırdığı kadar kalacaktır.

Bu Kanunun 8 inci maddesi ise KDV matrahı artırımındır. Vergi sistemimizde vergi matrahları mükelleflerin beyannameleri ile beyan etmiş oldukları bedeller üzerinden tarh ve tahakkuk ettirilirlir. KDV'side beyan edilen ve "nihai tüketiciden devlete ödenmek üzere alınan bir vergi olup, daima ikinci şahıslar tarafından ödenir.

Şu halde KDV'sini ikinci şahıslar Devlete ödemek kaydı ile tüketiciden Devlet adına tahsil etmektedirler. Eğer 7 nci maddedeki esaslar doğrultusunda matrah artırımında bulunan (X) şahsın 8 inci maddede belirtilen KDV matrah artırımında bulunması halinde bu kanunları yürütmekle görevli Maliye ve Gümrük Bakanlığı (X) şahsın Devlet adına tüketiciden Devlete ödenmek üzere alınmış olan KDV'sini (X) şahsı kendi zimmetine geçirmiş olacaktır. Bu da, Anayasamızın 73 üncü maddesine aykırı olduğu gibi eşitlik ilkesine ters düşmektedir.

Bu Kanunun 8 inci maddesinde belirtilen KDV artırımını (X) şahsı kabul etmeyip 7 nci maddede yıllık beyannamematrahlarnı artırmayı kabul etmiş olması belli başlı bir anlaşmazlık konusu alacaktır. Çünkü Vergi sistemimizdeki diğer beyana tabi olan (muhtasar) stopaj beyannamelerde belirtilen vergi matrahları ile bir bütün olup, bu kanunun 7 nci ve 8 inci maddeleri beyanname ile belirtilen matrahlarnın vergi sistemimizdeki beyan esaslarına tamamen aykırılık arz etmektedir. Zira artırımını bütün beyanları içermediğinden bu kanun kendi içinde dahi bir bütünlük arz etmemektedir. Bu nedenle bu kanun vergi sistemimizdeki beyan esasına da ayrıcalıkla yaklaşım getirmiştir. Bu da yine Anayasamızın 73 üncü maddesine aykırıdır.

Yasanın 9. maddesi de esas itibariyle 7 ve 8. maddelerinin ortak uygulama maddesidir. İlgisi itibariyle yukarıda arz edilen Anayasaya aykırılık halinden aynı şekilde etkilenmektedir.

7- Yasa'nın 10. maddesinin Anayasaya aykırılığı:

Yasanın 10. maddesinin incelenmesinden de anlaşılacağı üzere, bu maddeden yararlanmak üzere yükümlülüklerini yerine getiren mükellefler "V.U.K. madde 344. ve 358. maddelerinde yer alan kaçakçılık ve kaçakçılığa teşebbüs suçlarını 1.1.1992 tarihinden önce işlemişler ise haklarında mevcut" soruşturma, kovuşturma ile yargılama safhasında bulunan kamu davaları ortadan kalkmaktadır. Yasanın 10. maddesinde, V.U.K. madde 344 ve 358. maddelerde yer alan suçları işleyip de "infaz" safhasında olan mükellefler için bir düzenleme getirilmemesi sonucu 1.1.1992 den önce suç işleyen mükellefler arasında bir ayırım yaratılmaktadır.

Yasanın 10. maddesi uyarınca, gerekli yükümlülükleri yerine getirmeleri koşuluyla 1.1.1992 den önce V.U.K. madde 344 ve 358. maddeler kapsamında suç işleyip de henüz hüküm giymeyen ve infazları başlamayanlar ile ilgili kamu davaları ortadan kalkmakta,

Yasanın 10. maddesinde öngörülen şartları yerine getirmelerine karşılık aynı nedenlerle hüküm giyerek cezaları (infaz aşamasında) olan ya da infaz aşamasına gelenlerin hürriyeti

bağlayıcı cezalarının uygulanmasına devam edilmektedir. Oysa, yasanın 10. maddesinde öngörülen yükümlülükleri yerine getirenler arasında hüküm giymemiş olmayanlar-hüküm giymiş olanlar, infaz aşamasına gelmeyenler-infaz aşamasındakiler şeklinde bir ayırımı gidilmesi Anayasa'nın 10. maddesinde düzenlenen eşitlik ilkesine aykırıdır.

8- Yasanın 12. maddesinin Anayasaya aykırılığı:

Bu madde hükmü düzenlenirken tıpkı 1. ve 2. maddelerle ilgili izahatımızda yer aldığı üzere "Başvurulacak Merci" ve "Başvuru süresi" belirtilmemiştir. Aynı gerekçelerle Anayasaya aykırılık bu madde hükmünde de mevcuttur.

9- Yasanın 13 ve 19. maddesinin Anayasaya aykırılığı:

a) Yasanın 13. maddesinin incelenmesinden de anlaşılacağı üzere, bu maddeden yararlanmak üzere yükümlülüklerini yerine getiren mükelleflerin; 3167 sayılı Çekle Ödemelerin Düzenlenmesi ve Çek Hamillerinin Korunması Hakkında Kanuna aykırı olarak 3.4.1992 öncesinde vergi dairesine verdikleri çeklerinin karşılıksız çıkması nedeniyle haklarında yürütülen soruşturma, kovuşturma ile yargılama safhasındaki kamu davaları ortadan kaldırılmaktadır.

Oysa, 3167 sayılı Yasa'ya aykırı işlemleri nedeniyle yapılan soruşturma, kovuşturma ve yargılama sonucu hüküm giyen ve cezaları infaz aşamasında olan mükellefler (3167 sayılı Yasanın 13. maddesinde belirli yükümlülükleri yerine getirseler bile) Yasanın 13. maddesinden yararlandırılmamaktadırlar.

Yasa'nın 13. maddesinde bu konuda bir düzenleme getirilmemesi sonucu, 03.04.1992 öncesinde vergi dairelerine karşılıksız çek vererek suç işleyenler arasında bir ayırım yaratılmaktadır.

Yasa'nın 13. maddesi uyarınca gerekli yükümlülükleri yerine getirmeleri koşuluyla, 03.04.1992 öncesinde 3167 Sayılı Yasa kapsamında karşılıksız çek verme suçu işleyip de henüz hüküm giymeyen ve infazları başlamayanlar ile ilgili kamu davaları ortadan kalkmakta, Yasanın 13. maddesinde öngörülen yükümlülükleri yerine getirmelerine karşılık aynı nedenlerle hüküm giyerek cezaları infaz aşamasında olan ya da infaz aşamasına gelenlerin hürriyeti bağlayıcı cezalarının uygulanmasına devam edilmesi, Yasa'nın 13. maddesinde öngörülen yükümlülükleri yerine getirenler arasında (Hüküm giymiş olmayanlar Hüküm giymiş olanlar, infaz aşamasına gelmeyenler-infaz aşamasındakiler) şeklinde bir ayırımı gidilmesi Anayasanın 10. maddesinde düzenlenen eşitlik ilkesine aykırıdır.

b) 3787 Sayılı Yasanın amacı: Bazı Kamu Alacaklarının Tahsilatının Hızlandırılması ve Matrah Artırımına Yöneliktir.

Bu Yasaya göre;

A- a) Yasanın Yürürlüğe girdiği tarih itibarıyla vadesi geldiği halde ödenmemiş olan VUK kapsamına giren vergi, resim ve harçların,

b) Ödeme süresi henüz geçmemiş olan VUK madde 213 kapsamındaki vergi resim ve harçların tamamı ile,

c) Alacak asıllarına isabet eden gecikme zammı, gecikme faizi ve vergi cezalarının ayrı ayrı % 30'unun 4 eşit taksitte ödenmesi halinde;

aa) İhtilaf yaratılmaması

bb) ve yaratılan ihtilaflardan vazgeçilmesi

şartıyla gecikme zammı, gecikme faizi ve vergi cezalarının kalan % 70'inin tahsilinden vazgeçilir.

B-Yukarıdaki hükümler, vergi aslına bağlı olmaksızın kesilmiş olup, kanunun yürürlüğe girdiği tarih itibarıyla ödenmemiş olan vergi cezalarında da uygulanır.

3787 sayılı Bazı Kamu Alacaklarının Tahsilatının Hızlandırılması ve Matrah Artırımı Hakkındaki Kanunun 1. maddesine atıf yapılarak düzenlenmiş olan 13. maddesinde; vergi borcu nedeniyle düzenlenen Karşılıksız Çeklere ilişkin Ceza hükümleri yer almaktadır.

Yukarıda belirtilen 1. madde kapsamına giren alacaklar ile ilgili olarak Kanunun yürürlük tarihinden önce haklarında 3167 sayılı Kanun uyarınca Cumhuriyet Savcılıklarına suç duyurusunda bulunulmuş olan mükelleflerin suç duyurusuna konu olan borçlarını, daha önce ya da bu Kanunu hükümlerine göre ödemiş olmaları ve 3787 sayılı Yasa'da yer alan % 10 tazminatın 3787 sayılı Kanunun yürürlüğe girdiği tarih itibarıyla ödenmemiş olması halinde ise, bunun % 30'unun anılan yasanın 1. maddesinde öngörülen süre ve şekilde ödenmesi şartıyla haklarındaki soruşturma, kovuşturma ile yargılama safhasındaki kamu davalarının ortadan kalkacağı ve tazminatın % 70'inin tahsilatından vazgeçileceği belirtilmiştir.

Bu durumda; 3787 sayılı Yasada kesinleşmiş Kamu Alacakları ile ilgili olarak sadece vergi mükelleflerine tanınan diğer şahıslar arasındaki özel hukuk ilişkilerinde uygulanma kabiliyeti olmayan ayrıcalıklı, bir hüküm getirilmiştir. Böyle bir hüküm getirilmesi, Anayasamızın "Kanun Önünde Eşitlik" ilkesine aykırıdır.

Bu aykırılık ile;

a) Özel Hukuk ilişkilerinde kullanılan karşılıksız çek ile,

b) Vergi Dairesine vergi mükelleflerince verilen karşılıksız çek arasında farklı sonuçlar doğuracak bir hüküm yaratılmıştır.

Yine 3787 Sayılı Yasanın 13. maddesi, mükellefler arasında;

c) 3787 Sayılı Yasadan faydalanmak amacıyla vergi dairesine süresinde başvuran vergi mükellefleri ile,

d) Bu Yasadan yararlanmak üzere vergi dairesine süresinde başvuramayan vergi mükellefleri arasında bir ayırım daha yaratılmıştır.

Böylece 3787 Sayılı Yasa Kişi Hakları ve Adalet İlkeleri ile bağdaşmayacak surette bir ekonomik ayırım getirmiş ve böylece belli bir zümreye tanıdığı hakkı diğer bir zümreye tanımamak suretiyle vatandaşlar arasında ekonomik ve cezai yönden Anayasa ile bağdaşmayan bir tefrike gitmiştir.

Yasada vergi mükelleflerine tanınmış olan bu hak bu yasanın yürürlük tarihi itibarıyla belirlenmiş olup, bu haktan yararlanacak olan vergi mükellefleri karşılıksız çek verme suçuna muhatap olmayacaklardır. Ancak yargılama sonucu verilmiş olan ve infaz edilmekte olan cezalara ilişkin herhangi bir yararlandırıcı hüküm getirilmemiştir. Bu yasada adaletsiz sonuçlar doğuracak bir eksikliklerdir.

Böylece yine;

- a) Karşılıksız çek nedeniyle haklarında ceza kovuşturması yapılan vergi mükellefleri ile,
- b) Bu cezaları infaz edilmekte olan vergi mükellefleri arasında bir ayırım yapılmıştır.

Yasa, karşılıksız çek nedeniyle aldıkları cezaları kesinleşmiş vergi mükellefleri hakkında hiç bir hüküm getirmemiştir. Bu da Anayasamızın "Kanun önünde eşitlik" ilkesine aykırı olduğu gibi; Yasaların kişiler arasında ayırım gözetmeksizin ve adilane bir şekilde uygulanması gerektiğine ilişkin hukuk kurallarına da aykırı bulunmaktadır.

Yukarıda arz edilen nedenlerle, 3787 sayılı "Bazı Kamu Alacaklarının Tahsilatının Hızlandırılması ve Matrah Artırımı Hakkındaki Kanun"un 13. maddesinde düzenlenen Karşılıksız Çeklere ilişkin cezaların tek yönlü olarak düzenlenmiş olması nedeniyle İPTALİ gerektiği kanısındayız.

Yine 3787 sayılı Yasa'nın 19. maddesinde düzenlenen Gümrük Vergi ve Cezalarına ilişkin hüküm konusunda da bir eşitsizlik söz konusudur. Gümrük Vergisi mükellefi bulunan kişiye tanınmış olan hak, vergi mükellefi bulunan kişinin gümrük kanununa istinaden ithal ettiği ve 3. şahıslara intikal eden malların gümrük vergilerinin ödenmesi konusunda bu şahıslara 3787 sayılı Yasa'dan yararlanmamış olmaları halinde yurtdışından ithalat yapan asıl vergi mükellefleri karşısında sırf usuli yönden bilgileri olmaması nedeniyle beyanda bulunamamış olan 3. şahısları cezalandırmak suretiyle haksız bir uygulamaya sebep olacaktır.

Yukarıda arz edilen nedenlerle 3787 sayılı Yasanın getirdiği hükümler bakımından Anayasamızın "Kanun önünde eşitlik" ilkesine aykırı bulunması karşısında 13 ve 19. maddelerin iptali gerekir.

10- Yasanın 14. maddesinin Anayasaya Aykırılığı:

Bazı Kamu Alacaklarının Tahsilatının Hızlandırılması ve Matrah Artırımı Hakkındaki Kanunun 14 üncü maddesi 1991 yılı motorlu taşıtlar vergisi ikinci taksidini vadesinde taşıt pulu ile ödemeyen mükellefler bu taksidin tamamı ile gecikme zammının % 30'unu 30 Nisan 1992 tarihine kadar ödemeleri halinde gecikme zamlarının kalan kısmı olan % 70'inin tahsilinden vazgeçilmesi belirtilmiştir. Bu Kanunun 14 ncü maddesi olan bu hüküm aşağıdaki bentlerde belirtilen hususlar dahilinde bakıldığında;

- a- Niçin 1991 2 nci taksitleri ile sınırlandırılmıştır.

b- 1991 yılının 1 inci taksidi ile Kanunun 7 nci maddesinde belirtilen 1987, 88, 89 ve 90 yılları niçin dahil edilmemiştir.

c- Bu Kanunun 14 üncü maddesi aynı Kanunun 7 nci ve 8 inci maddesiyle ters düşmektedir. Çünkü 7 nci maddede belirtilen ve ilgili yıllarda Gelir ve Kurumlar Vergisi mükelleflerinin 1987, 88, 89, 90 yılları bilançoların aktiflerinde kayıtlı bulunan taşıtların durumu bu Kanunun 14 üncü maddesinde açıklığa kavuşmamış sadece 1991 yılının 2 nci taksidi denmiş olmasının vergi hukukumuzda izahı yoktur.

d- Bu Kanunun 14 üncü maddesi Anayasamızın 73 üncü maddesine bariz bir şekilde aykırıdır. Çünkü, araba Türkiye'de henüz lüks bir tüketim olup hali vakti yerinde olan vatandaşlarımız tarafından alınmaktadır. Bu şahıslar bu Kanunun 14 üncü maddesine göre devlete ödenmesi gereken vergilerden birini ödememekte oysa 1 ile 1.5 milyon geliri olan bir serbest meslek sahibi veya işçi, memur devlete ödenmesi gereken vergilerden kendisine düşeni ödemektedir. Şu halde Kanunun 14 üncü maddesi de Anayasamızın 73 üncü maddesinin 1 inci bendinde belirtilen "Herkesin kamu giderlerini karşılamak üzere mali gücüne göre vergi ödemekle yükümlüdür." hükmüne aykırı düşmektedir.

11- Yasa'nın 11, 15, 16, 17. maddeleri uygulama ile ilgili maddeler olup, Anayasaya aykırılığı nedeniyle iptali gereken diğer maddeler hükümlerinden ayrı mütalaası mümkün olmayan hükümler ibra etmektedir. Bu nedenle iptali gerekir.

12- Yasa'nın 18. maddesinin Anayasaya aykırılığı, daha önce arzedilen "Başvurulacak Merci" ve "Başvuru süresi"nin belirtilmemiş olması nedeniyle bu maddenin de iptali gerekir.

13- Yasa'nın 19. maddesinin Anayasaya aykırılığı; daha önce 1 ve 2. maddeler nedeniyle arzedilen gerekçeler, aynıyla bu madde hükmü içinde geçerli olduğundan iptali gerekir.

14- Yasa'nın 20. maddesinin Anayasaya aykırılığı; uygulama ile ilgili bir madde olup, Anayasa'ya aykırılığı nedeniyle iptali gereken diğer maddelerden ayrı mütalaası mümkün olmayan hükümler ihtiva etmektedir. Bu nedenle iptali gerekir.

15- Yasa'nın 21. maddesinin Anayasaya aykırılığı; Yasa'nın 21. maddesi ile, bu Kanunun uygulanmasına ait usul ve esasların Maliye ve Gümrük Bakanlığınca belirleneceği hükme bağlanmıştır. "Bütün kanunlar uygulama için çıkarılır, Kanunun uygulanmasını TBMM dışında başka bir merciin tarifine gerek yoktur" şeklindeki genel kabul görmüş hukuk kuralına aykırı olarak Yasanın 21. maddesi ile Bakanlığa verilen görev ve yetkilerin sınırları açıkça belirtilmemiş "Kanunun uygulanmasına ait usul ve esaslar" şeklinde genel bir ifade ile Bakanlığa adeta TBMM'nin Anayasa'nın 87.maddesinden kaynaklanan "Kanun Yapma Yetkisi" devredilmiştir. Bakanlığın, Kanunda belirlenmeyen hususları, çıkarmış olduğu tebliğlerle düzenleme yoluna gitmesine imkan sağlanmaktadır. Örneğin, Yasanın 1. ve 2. maddelerinde başvuru süreleri açıkça belirtilmemiş iken Bakanlık yayınladığı (Tahsilatın Hızlandırılması Genel Tebliği Seri NO:2) tebliğ ile başvuru süresini 30.04.1992 olarak belirlemiştir. Kanunun 1. ve 2. maddelerinde başvuracakları mercii açıkça belirtilmemiş iken Maliye ve Gümrük Bakanlığı'nın Hukuk Usulü Muhakemeleri ve İdari Yargılama Usulü Yasalarına aykırı olarak ihtilaflı vergi alacakları için ilgili mahkemeler yerine Vergi Dairelerine başvuru düzeni getirmiştir. (Tahsilatın Hızlandırılması Genel Tebliği Seri NO:2 v.d.). 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 31. maddesi feragat ve kabul hakkında Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu'nun uygulanacağını amirdir.

Feragat beyanı 1086 no.lu HUMK'nun 91. v.d. maddelerine uygun olarak yapılmak zorundadır. Dolayısıyla dava açılmış uyuşmazlıklarda Feragatın taraf olan Vergi Dairesine değil, uyuşmazlığı çözmekle yükümlü yargı mercii'ne yapılması gereklidir.

Bu nedenlerle, Yasanın 21. maddesi Anayasa'nın 87. maddesine aykırı görülmektedir.

16- Yasanın 22. maddesinin Anayasaya Aykırılığı:

Yasanın bu maddesi ile Cumhurbaşkanı, Başbakan, Bakanlar Kurulu Üyeleri ve birinci derecedeki yakınları ve bunların hissedarı bulundukları ortaklık ve şirketler için "uygulanmaz" hükmü getirildiğinden Yasanın 22. maddesi Anayasanın 10. maddesine aşağıda belirtilen yasal nedenlerle açıkça aykırıdır.

a) 3787 sayılı Yasa hükümlerinden yararlanma kişilerin isteğine bağlıdır. Kişi Yasadan yasal süresi içinde yararlanma isteğinde bulunmadığı takdirde yararlanamaz. Yasanın özünde ihtiyarılık (isteğe bağlılık) vardır. Yasanın 22. maddesinde, sayılan kişiler için, 3787 sayılı Yasa ile getirilen isteğe bağlı yararlanma olgusuna, yasaklama getirilmiştir. 3787 sayılı Yasadan, ülke genelinde tüm T.C. vatandaşlarına isteğe bağlı yararlanma hakkı tanınırken Yasanın 22. maddesinde sayılı kişilerin bu Yasadan yararlanabilme hakkına "nedensiz" yasaklama getirilmesi Anayasanın "Kanun Önünde Eşitlik" başlıklı 10. maddesinde düzenlenen "Herkes ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir" kuralına biçim, öz, içerik ve kapsam yönünden aykırıdır.

b) 3787 sayılı Yasanın 22. maddesinde sayılan kişilerin "birinci derecedeki yakınları"na da, 3787 sayılı Yasadan isteğe bağlı olarak yararlanma hakkına sınırlama (yasaklama) getirilmiştir.

3787 sayılı Yasadan ülke genelinde herkese isteğe bağlı yararlanma hakkı tanınırken Yasanın 22. maddesinde sayılı kişilerin "birinci derecedeki yakınlarının" bu Yasadan yararlanabilme hakkına yasaklama getirilmesi Anayasanın "kanun önünde eşitlik" başlıklı 10. maddesinde düzenlenen "Herkes ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir" kuralına biçim, öz, içerik ve kapsam yönünden aykırıdır. Yasanın 22. maddesi uyarınca, Yasadan yararlanmalarına yasaklama getirilen kişilerin "birinci derecede yakını" olanlara Yasadan yararlanma yasağı getirilerek bir anlamda cezalandırılmaktadırlar. Bunlara 3787 sayılı Yasadan yararlanma yasağı getirilmesi Anayasanın 38. maddesinde düzenlenen "Ceza Sorumluluğu Şahsidir" hükmüne aykırıdır.

c) 3787 sayılı Yasanın 22. maddesinde sayılan kişilerin "hissedarı bulundukları ortaklık ve şirketlere" de 3787 sayılı Yasadan isteğe bağlı olarak yararlanma hakkına sınırlama (yasaklama) getirilmiştir. 3787 sayılı Yasadan ülke genelinde tüm özel ve tüzel kişilere isteğe bağlı yararlanabilme hakkı tanınırken, Yasanın 22. maddesinde belirli ortaklık ve şirketlere yasaklama getirilmesi Anayasanın "Kanun önünde eşitlik" başlıklı 10. maddesinde düzenlenen "Herkes ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir" kuralına biçim, öz, içerik ve kapsam yönünden aykırıdır. Yasanın 22. maddesinde sayılı kişilerin hissedarı bulunduğu ortaklık ve şirketler direkt olarak, yasanın kapsamı dışında bırakılarak, bu ortaklık ve şirketlerin öteki hissedarları halka açık ortaklık ve şirketlerde hisse senedi hamilleri de endirekt olarak Yasadan yararlandırılmayarak bir anlamda cezalandırılmaktadırlar.

Bu hüküm Anayasanın 38. maddesinde düzenlenen "Ceza Sorumluluğu Şahsidir" kuralına aykırıdır.

d) Yasanın 22. maddesinde Cumhurbaşkanı, Başbakan, Bakanlar Kurulu üyeleri ve birinci derecedeki yakınları ve bunların hissedarı bulundukları ortaklık ve şirketlerin Yasanın kapsamı dışında bırakılması, haklı bir nedene dayanmayan bir ayırım olduğundan, Anayasa'nın 10. maddesinin içerdiği eşitlik ilkesine açıkça aykırıdır.

Yasalar, Yürütme Organı ile Yasama Organı'nın ortak çalışması ile ortaya çıkarılan Devlet işlemlerindendir. Yasa Tasarısını hazırlayan Yürütme Organı'nın, başı ve üyeleriyle, bunların yakınlarının ve ortağı oldukları şirketlerin, 3787 sayılı Yasanın kapsamı dışında bırakılması suretiyle, bu Yasanın sağladığı olanaklardan yararlanılmaması, bu kişilerin ve şirketlerin Yasanın kapsamına giren kişi ve şirketlere ve ayrıca Yasayı kabul eden Yasama Meclisi Üyelerine göre daha kötü durumda tutulmaları eşitlik kuralını zedeleyen bir düzenlemedir. Özellikle Yürütme Organı Üyeleriyle, Yasama Organı Üyeleri arasında bu bakımdan yapılan ayırımın hukuken doğru ve haklı gösterilmesi mümkün değildir. Çünkü bu Yasanın yapılmasında her iki Devlet Organı'nın rolü eşit ağırlıktadır. Biri tasarıyı hazırlamış, öbürü de hazırlanan tasarıyı müzakere ederek sonuçta yararlı ve yerinde görerek kabul etmiştir. Eğer tasarıyı, Yasama Meclisine sunan Hükümetin Bakanlarının bu Yasadan çıkar sağlama amacı gütmediklerinin böyle bir düzenleme ile ortaya konmasının düşünüldüğü savı ileri sürülecekse, aynı düşünce yasayı kabul eden Yasama Meclisi Üyeleri için de geçerli olmalıydı. Oysa onlar Yasanın sağladığı olanak ve kolaylıklardan yararlandırılmıştır. İkisi de siyasi nitelikte kamu görevlilerinden oluşan Devlet Organları arasında yapılan bu ayırımın Anayasa'nın eşitlik ilkesi karşısında hukuken savunulması olanağı yoktur. Ayrıca Yürütme Organı'nın başı ve üyelerinin yakınlarının ve ortağı olduğu şirketlerin de, yasadan yararlanamayacaklar kategorisine alınması da bunların sırf hısımlık bağı veya ortaklık ilişkisi nedeniyle, yasadan yararlanan öteki yurttaşlardan ve şirketlerden ayrı mütalâa edilerek, onlara göre kötü ve aleyhte bir hukuki duruma sokulmaları da eşitlik ilkesine aykırıdır. Çünkü böyle bir ayırımı haklı gösterebilecek hiç bir objektif ve hukuki bir neden ileri sürülemez. Bundan dolayı maddenin iptal edilmesi gerekmektedir.

17- Yasanın geçici 1., geçici 2., geçici 3., 23 ve 24. maddelerinin Anayasaya Aykırılığı:

Bu maddeler yürürlük ve uygulama ile ilgili maddeler olup, müstakilen mütalâası mümkün olmayan, öte yandan esasa ilişkin maddelerin iptali halinde anlamı ve gereği bulunmayan düzenlemeleri ihtiva etmekte olduğundan bu sebeple iptali gerekir.

Sonuç ve İstem: Resmi Gazetenin 03.04.1992 gün ve 21191 sayılı nüshasında yayımlanarak yürürlüğe giren 3787 Sayılı "Bazı Kamu Alacaklarının Tahsilatının Hızlandırılması ve Matrah Artırımı Hakkındaki Kanun'un 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10., 11., 12., 13., 14., 15., 16., 17., 18., 19., 20., 21., 22. ve geçici 1., geçici 2. ve geçici 3. maddeleri ile 23. ve 24. maddeleri, Anayasamızın gerekçesine, 2., 8., 10., 38., 73. ve 87. maddelerine aykırı olduğundan iptal edilmelerine karar verilmesini Anavatan Partisi (Anamuhalefet Partisi TBMM Grubu) adına saygı ile arz ve talep ederim.""